

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **Ing. J. D.**, zastoupeného Mgr. Václavem Kotkem, advokátem se sídlem tř. Kpt. Jaroše 9, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce jako stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2009, č. j. 57 Ca 57/2007 - 74,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba domáhající se zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy ze dne 28. 8. 2007, č. j. 7617/2007/OD (dále též „rozhodnutí žalovaného“). Tímto rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a jako správné potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravně-správních řízení ze dne 28. 3. 2007, č. j. ODSČ-29276-PZ/06CI (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a byla mu uložena pokuta ve výši 3750 Kč, zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 3 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Přestupku se stěžovatel dopustil tím, že dne 2. 11. 2006 ve 22.55 hod. při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. X, v Brně na ulici Bauerova překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou dopravní

značkou B20a na 60 km/hod. Hlídkou Městské policie Brno mu byla silničním radarovým rychloměrem AD9C v. č. 06/0022 naměřena rychlost jízdy 90 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod stěžovateli byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 87 km/hod. Svým jednáním stěžovatel tedy porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že tento přestupek měl stěžovatel spáchat v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát, byla mu podle ustanovení § 22 odst. 8 v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 a 2, § 12 odst. 1 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 3750 Kč, splatná do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 3 měsíců.

Žalobou datovanou dne 15. 10. 2007 se stěžovatel u krajského soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného.

Krajský soud žalobu stěžovatele nejprve jako nedůvodnou zamítl rozsudkem č. j. 57 Ca 57/2007 - 32 ze dne 19. 3. 2008, když provedeným dokazováním dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy, přestupek, kterého se žalobce dopustil, byl náležitě zjištěn a věc byla správně právně posouzena.

Výše citovaný rozsudek krajského soudu stěžovatel napadl kasační stížností z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), když nezákonnost rozhodnutí žalovaného (i správního orgánu I. stupně) stěžovatel spatřoval zejména v tom, že v průběhu přestupkového řízení nebylo prokázáno jakou rychlostí jel dne 2. 11. 2006 ve 22.55 hod motorovým vozidlem v Brně na ulici Bauerova 22, protože silniční radarový rychloměr AD9C v. č. 06/0022 nebyl řádně ověřen (kalibrován) dle příslušných ustanovení zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění (dále též „zákon o metrologii“), neboť jeho ověření provedl samotný výrobce tohoto rychloměru, který byl zároveň navrhovatelem a účastníkem správního řízení, ve kterém byl rychloměr ověřen (tedy výrobce ověřovaného měřidla, navrhovatel ověření a správní orgán rozhodující o ověření byla jedna a tatáž osoba – společnost RAMET C.H.M. a. s., se sídlem 686 04 Kunovice, Letecká 1110, IČ 256 388 91).

Nejvyšší správní soud v předcházejícím řízení ve svém rozsudku ze dne 29. 5. 2009, č. j. 5 As 59/2008 - 63 shledal důvodnou jednak námitku stěžovatele ohledně nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu z důvodu nevypořádání se s žalobní námitkou nezákonnosti a nicotnosti správního rozhodnutí ve formě ověřovacího listu, jednak kasační námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatečné odůvodnění nedůvodnosti žalobní námitky nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí z důvodu, že součástí výroku o sankci nebyla specifikace druhého jednání stěžovatele uvedením doby, místa a způsobu jeho spáchání. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu č. j. 57 Ca 57/2007-32 ze dne 19. 3. 2008 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V novém řízení ve věci krajský soud žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného o přestupku opět zamítl pro její nedůvodnost, neboť stěžovatel se přestupku, který mu je kladen za vinu dopustil, správnost naměřené rychlosti nebyla zpochybněna, skutkový stav byl zjištěn náležitě a uložené sankce jsou v souladu s právními předpisy.

Proti nyní přezkoumávanému rozsudku č. j. 57 Ca 57/2007 - 74 ze dne 26. 8. 2009 podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel brojí proti nezákonnosti správních rozhodnutí spatřované zejména v tom, že v průběhu přestupkového řízení nebylo prokázáno, jakou rychlostí dne 2. 11. 2006 v Brně jel, když krajský soud nesprávně právně posoudil otázku, zda byl předmětný silniční radarový rychloměr řádně ověřen ve správním řízení dle ustanovení § 24 zákona o metrologii z důvodů uvedených v člancích III. až V. kasační stížnosti.

Radarový rychloměr, nebyl dle stěžovatele řádně ověřen (kalibrován) dle zákona o metrologii a nesplňoval tedy zákonné požadavky kladené na měřidla z důvodu, že správní orgán rozhodující ve správním řízení o ověření je stejná právnická osoba jako účastník tohoto správního řízení a návrhovatel tohoto správního řízení, který se domáhal vydání správního rozhodnutí o ověření měřidla (bod III. kasační stížnosti).

Stěžovatel správní rozhodnutí o ověření měřidla z tohoto důvodu považuje nejen za nezákonné, ale vzhledem k tak zásadní vadě správního řízení za rozhodnutí nicotné, na které je třeba pohlížet jako by vůbec neexistovalo a z tohoto důvodu k němu nelze v jiném správním rozhodnutí vůbec přihlížet.

Podjatost úřední osoby p. S. U. vůči účastníkovi řízení – obchodní společnosti RAMET C.H.M. a. s., stěžovatel dovozuje ze skutečnosti, že p. U. je zaměstnancem účastníka řízení. Stěžovatel je přesvědčen, že u osoby bezprostředně se podílející na pravomoci správního orgánu, která je zaměstnancem účastníka řízení, o jehož právech a povinnostech má být ve správním řízení rozhodnuto, pochybnost nelze nemít, a to z důvodu ekonomické závislosti na účastníkovi řízení.

V kasační stížnosti stěžovatel dále brojí proti odůvodnění rozhodnutí žalovaného vztahující se k otázce právní subjektivity autorizovaného metrologického střediska K22 a obchodní společnosti RAMET C.H.M. a. s. (bod IV. kasační stížnosti).

Stejně jako v bodu III. a IV. brojí i v bodu V. kasační stížnosti stěžovatel proti odůvodnění rozhodnutí žalovaného a nikoliv proti rozhodovacím důvodům krajského soudu, a to konkrétně proti konstatování žalovaného, že si výrobce nepochybně vyřídil a získal autorizaci k ověřování měřidel proto, aby jeho výrobky splňovaly stanovené předpoklady.

V závěru kasační stížnosti stěžovatel namítá také nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, neboť podle jeho názoru z odůvodnění rozsudku nevyplyvá, zda krajský soud žalobní námitku vady řízení před správním orgánem v řízení o ověření měřidla z důvodu podjatosti nepovažoval za důvodnou proto, že v řízení nebyl prokázán zaměstnanecký či jiný poměr p. U. ke společnosti RAMET C.H.M. a. s., anebo zda krajský soud nepovažuje takový poměr za důvod k vyloučení p. U. z rozhodování správního orgánu dle ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“).

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se s napadeným rozhodnutím krajského soudu ztotožňuje a je názoru, že rozsudek není nepřezkoumatelný, řízení nebylo zatíženo vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci a že se soud nedopustil nesprávného právního posouzení věci.

Žalovaný proto navrhuje, aby byla kasační stížnost stěžovatele zamítnuta.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se v posuzované věci nejprve zaměřil na tvrzené nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel považuje ověřovací list č. 68/06 ze dne 26. 9. 2006 silničního radarového rychloměru AD9C, vzhledem k zásadní vadě správního řízení ve kterém byl vydán, za rozhodnutí nicotné, na které je třeba pohlížet jako by vůbec neexistovalo a z tohoto důvodu k němu v jiném správním rozhodnutí vůbec nebylo možno přihlížet.

Krajský soud dle stěžovatele pochybil, když za podstatné a rozhodující nepovažoval, že správní orgán rozhodující o ověření měřidla ve správním řízení, navrhovatel tohoto ověření a jediný účastník tohoto správního řízení je jedna a tatáž osoba, neboť podle ustanovení § 24 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, se na rozhodování podle tohoto zákona vztahují obecné předpisy o správním řízení, přičemž se o ověření stanoveného měřidla namísto správního rozhodnutí vydává ověřovací list. Podle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu, je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci a k účastníkům řízení takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Výrobce radarového rychloměru je společnost RAMET C.H.M. a. s. a o ověření měřidla rozhodovala tatáž osoba, která však byla ze zákona (§ 14 odst. 1 správního řádu) vyloučena z takového rozhodování. Stejně tak byly z rozhodování vyloučeni zaměstnanci společnosti RAMET C.H.M. a. s.

Krajský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku shledal žalobní námitku, že došlo k porušení ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu, zcela lichou, když dospěl k závěru, že je nepodstatné, zda obchodní společnost RAMET C.H.M. a. s. Kunovice a Autorizované metrologické středisko RAMET C.H.M. Kunovice, tedy zadavatel zkoušky a ten, kdo provedl ověření radarového rychloměru, je jedna společnost či nikoli, a to s ohledem na skutečnost, že dle zákona o metrologii, stojí nad oběma (výrobce i ověřovatelem) Český metrologický institut, který vykonává kontrolu i dozor nad výrobcí, ověřovateli i uživateli silničních radarových rychloměrů. Dle krajského soudu v případě předmětného radarového rychloměru nebylo prokázáno, že by vykazoval nějakou závadu, nebo, že by p. U., který ověření provedl, měl osobní zájem „pustit do oběhu“ radarový rychloměr, který by neodpovídal požadavkům stanoveným v zákoně o metrologii.

Nejvyšší správní soud kasační námitku nesprávného posouzení právní otázky neshledal důvodnou.

Podstatou kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele, že nedošlo k naplnění formálních ani materiálních znaků přestupku dle § 22 odst. 1, písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., tedy vytýkaného překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené dopravní značkou v obci o více jak 20 km/hod, protože rychlost jízdy jeho vozidla nebyla změřena silničním radarovým rychloměrem AD9C v. č. 06/0022 řádně, když tento rychloměr nebyl ověřen (kalibrován) dle příslušných ustanovení zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, a z údajů jím naměřených nelze vycházet.

Podle § 57 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

V daném případě bylo třeba námitku stěžovatele uplatněnou už ve správním řízení i v žalobě přezkoumat, protože stěžovatel neměl možnost uplatnit ji ve správním soudnictví samostatnou žalobou.

Podle obsahu přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného i obsahu správního spisu, byla rychlost jízdy stěžovatele dne 2. 11. 2006 ve 22.55 hodin v Brně, Bauerově ulici měřena silničním radarovým rychloměrem AD9C v. č. 06/0022 a naměřena byla rychlost 90 km/hod. Měření prováděl strážník V. R. a svědek měření byl strážník J. C. (Městská policie Brno, Dopravní jednotka Křenová, Brno).

Ve správním spisu se také nachází Ověřovací list č. 68/09 ze dne 26. 9. 2006 vystavený RAMET C.H.M. a. s. Kunovice, Autorizované metrologické středisko AMS K22, z něhož vyplývá, že měřidlo: Silniční radarový rychloměr AD9C vyrobil RAMET C.H.M. a. s. Kunovice, tentýž subjekt byl zadavatelem zkoušky a vydal i ověřovací list se závěrem, že byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Ověření provedl S. U. CZ385/2000.

Základem námitky stěžovatele je, že stejný subjekt nemůže silniční radarový rychloměr vyrobit i ověřit, protože to není v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii.

Podle § 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, účelem zákona je úprava práv a povinností fyzických osob, které jsou podnikateli, a právnických osob (dále jen „subjekty“) a orgánů státní správy, a to v rozsahu potřebném k zajištění jednotnosti a správnosti měřidel a měření.

Ze zákona o metrologii dále vyplývá, že státní metrologickou kontrolou měřidel se pro účely tohoto zákona rozumí schvalování typu měřidla, prvotní a následné ověřování stanoveného měřidla a certifikace referenčních materiálů (§ 4 odst. 1 zákona). Subjekty, které vyrábějí nebo opravují stanovená měřidla, popřípadě provádějí jejich montáž, jsou povinny podat žádost o registraci Českému metrologickému institutu (§ 19 zákona o metrologii). Stanovená měřidla jsou měřidla, která Ministerstvo průmyslu a obchodu stanoví vyhláškou k povinnému ověřování s ohledem na jejich význam b) pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní (mezi nimi jsou pod položkou 2.2.1 i silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu – viz příloha k vyhlášce č. 345/2002 Sb.). Před uvedením stanovených měřidel do oběhu má jejich výrobce a po provedení opravy těchto měřidel opravce povinnost zajistit jejich prvotní ověření (§ 10 odst. 1 citovaného zákona o metrologii).

Ověřením stanoveného měřidla se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Postup při ověřování stanovených měřidel stanoví ministerstvo vyhláškou. Ověřené stanovené měřidlo opatří Český metrologický institut nebo autorizované metrologické středisko úřední značkou nebo vydá ověřovací list anebo použije obou těchto způsobů. Grafickou podobu úřední značky a náležitosti ověřovacího listu stanoví ministerstvo vyhláškou. (§ 9 odst. 1, 2 zákona o metrologii).

Autorizovanými metrologickými středisky jsou subjekty, které Úřad na základě jejich žádosti autorizoval k ověřování stanovených měřidel nebo certifikaci referenčních materiálů po prověření úrovně jejich metrologického a technického vybavení Českým metrologickým institutem a po prověření kvalifikace odpovědných zaměstnanců, nebo osvědčením o odborné způsobilosti vydaným Úřadem která je doložena certifikátem způsobilosti vydaným akreditovanou osobou (§ 16 odst. 1, věta první zákona o metrologii).

Úřad autorizovanému metrologickému středisku přiděluje, popřípadě odnímá úřední značku pro ověření měřidla. V rozhodnutích a osvědčeních je autorizované metrologické středisko povinno uvést svůj název a připojit k podpisu otisk razítka autorizovaného metrologického střediska (§ 16 odst. 2 zákona o metrologii).

Na rozhodování podle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, se vztahují obecné předpisy o správním řízení, pokud tento zákon nestanoví jinak. O schválení typu měřidla nebo o certifikaci referenčního materiálu se namísto správního rozhodnutí vydává certifikát, o ověření stanoveného měřidla se namísto správního rozhodnutí vydává ověřovací list nebo se měřidlo opatří úřední značkou. Pokud na základě zkoušky nebyl vydán certifikát, ověřovací list nebo nebylo měřidlo opatřeno úřední značkou, nebo nebylo vydáno osvědčení o metrologické kontrole hotově baleného zboží, vydá se o tom rozhodnutí o zamítnutí ve správním řízení (§ 24 odst. 1 citovaného zákona).

Ministerstvo průmyslu a obchodu vydalo vyhlášku č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, k provedení § 6 odst. 2, 3 a 9, § 8 odst. 2 a 5, § 9 odst. 1 a 2, § 16, § 19 až 21 zákona č. 505/1990 Sb.

Ustanovení § 9 vyhlášky (vztahující se k § 16 odst. 1 zákona o metrologii) obsahuje bližší úpravu autorizace metrologických středisek, především, co musí obsahovat žádost (odst. 1) a kdy úřad může vydat rozhodnutí o autorizaci metrologického střediska (odst. 2), pokud žadatel splňuje podmínky pod písm. a) až e), přičemž pod písmenem d) je podmínka: nemá finanční nebo jiné zájmy, které by mohly ovlivnit výsledky metrologické činnosti, která je předmětem autorizace; v případě autorizace k následnému ověřování stanovených měřidel ověřovaných na místě používání a zároveň určených pro stanovení množství při přímém prodeji veřejnosti nesmí být autorizovaný subjekt uživatelem, výrobcem, opravcem, dovozcem ani distributorem těchto měřidel. Podle odst. 3 citovaného ustanovení Úřad při udělení autorizace vydá rozhodnutí o autorizaci a přidělí autorizovanému metrologickému středisku úřední značku ověření stanoveného měřidla. V podmínkách autorizace kromě základních požadavků a povinností stanoví zejména a) rozsah metrologické činnosti v rámci autorizace, b) specifikaci etalonů a dalšího přístrojového vybavení, se zajištěním jejich metrologické návaznosti, c) metodiky ověřování stanovených měřidel nebo certifikace certifikovaných referenčních materiálů ve vztahu k předmětu a rozsahu autorizace, d) seznam zaměstnanců zabezpečujících metrologickou činnost v rozsahu autorizace. V žádosti o akreditaci je totiž žadatel povinen, mimo jiné, předložit doklady o odborné způsobilosti zaměstnanců zabezpečujících metrologickou činnost podle podmínek stanovených úřadem a musí prokázat metrologickou, technickou a personální způsobilost k ověřování stanovených měřidel předložením k tomu zákonem stanovených osvědčení nebo osvědčení o akreditaci. Nejvyšší správní soud nemá důvodu pochybovat o tom, že subjekt RAMET C.H.M. a. s. Kunovice splňoval podmínky výše uvedené, včetně podmínky d) pro vydání rozhodnutí o autorizaci metrologického střediska příslušným úřadem, protože nemá finanční nebo jiné zájmy, které by mohly ovlivnit výsledky metrologické činnosti, která je předmětem autorizace. Měření rychlosti silničními rychloměry používanými při kontrole dodržování pravidel silničního provozu provádí jiný subjekt.

Nejvyšší správní soud z obsahu zákona č. 505/2000 Sb., o metrologii, a jeho prováděcích předpisů vyvozuje, že zákonná úprava nevylučuje, aby v daném případě výrobce silničních rychloměrů používaných při kontrole dodržování pravidel silničního provozu byl současně autorizovaným metrologickým střediskem, jestliže ho Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, autorizoval k výkonům v oblasti státní metrologické kontroly měřidel (příčemž stěžovatel ani netvrdí, že by výrobce takto autorizován nebyl).

Jestliže subjekt RAMET C.H.M. a. s. Kunovice, Autorizované metrologické středisko AMS K22, vydal Ověřovací list č. 68/09 dne 26. 9. 2006 že měřidlo: Silniční radarový rychloměr AD9C vyrobené RAMET C.H.M. a. s. Kunovice, bylo ověřeno a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze, pak došlo k jeho ověření v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii. Námitka stěžovatele v tomto směru nebyla důvodná.

K namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu zdejší soud konstatuje, že z napadeného rozsudku je zřejmé, že k závěru ohledně nedůvodnosti žalobní námitky krajský soud nedospěl ani na základě závěru, že v řízení nebyl prokázán zaměstnanecký či jiný poměr p. U. ke společnosti RAMET C.H.M. a. s., ani na základě závěru, že zaměstnanecký poměr ke společnosti RAMET C.H.M. a. s. není důvodem k vyloučení p. U. z rozhodování správního orgánu dle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu, ale proto, že v případě předmětného silničního radarového rychloměru nebylo prokázáno, že by vykazoval nějakou závadu, nebo, že by p. U., který ověření dne 26. 9. 2006 provedl, měl nějaký osobní zájem „pustit do oběhu“ radarový rychloměr, který by neodpovídal požadavkům stanoveným v zákoně o metrologii. Z rozsudku je tak patrné, proč krajský soud považuje žalobní námitku za nedůvodnou. Tento právní závěr krajského soudu nebyl stěžovatelem v kasační stížnosti napaden. Kasační námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z namítaných důvodů tak nemohla být shledána důvodnou.

Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitky uvedené v bodu III. až V. kasační stížnosti směřují proti odůvodnění rozhodnutí žalovaného, nikoliv proti rozhodovacím důvodům krajského soudu. Kasační stížnost je však opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, když zákonné důvody pro podání kasační stížnosti upravuje § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se proto uvedenými kasačními námitkami jako nepřipustnými v souladu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s. nezabýval, neboť se opírají o jiné důvody, než které jsou uvedeny v ustanovení § 103 s. ř. s.

Kasační námitky stěžovatele Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal důvodné, proto po přezkoumání napadeného rozsudku kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu